

Список використаної літератури:

1. Лассуелл Г. Структура и функции массовой коммуникации в обществе // Массовая коммуникация и общество. Введение в теорию исследования. М., 2003.
2. Луман Н. Власть. М.: Праксис, 2001. 256 с.
3. Нельсон Б.Дж. Социальная политика и управление: общие проблемы / Политическая наука. Новые направления. М., 1999.
4. Семененко, И. С. Метаморфози европейской идентичности // ПО ЛИС: Полит. исслед. 2008. № 3.
5. Соловьев А.И. Коммуникация и культура, противоречия поля политики // ПОЛИС. 2001. № 6. С. 6-17.

Ключові слова: держава, соціальна політика, комунікація.

Ключевые слова: государство, социальная политика, коммуникация.

Key words: state, social politics, communication.

ДЗЮБЕНКО ЮЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
кандидат політичних наук, доцент кафедри політичних теорій

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПОЛІТИЧНОГО КОНСУЛЬТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Загалом становленню вітчизняного консалтингу сприяють: розмитість соціальних кордонів і нестабільність партійно-політичної системи, а в останні роки скорочення числа партій; значна чисельність «плаваючого» електорату, що не має стабільних ідеологічних симпатій; набуття представниками політичної еліти навичок самозбереження і самовідтворення; наявність політико-консультаційних структур [1].

До проблем становлення політичного консалтингу в Україні належать: втручання влади в електоральний простір, використання адміністративного ресурсу; недосконалість виборчого законодавства; використання політичними стратегами грубого маніпулювання думкою і поведінкою громадян і т.п.

Також, слід відзначити, що особливості політичного консультування можна розглянути крізь призму особливостей сформованого політичного режиму в Україні. Політичне консультування може бути досить точним індикатором стилю керівництва країни. Деякі дослідники схильні говорити про «гібридний режим в Україні» [3]. На цьому тлі можна виділити низку характерних особливостей політичного консалтингу в сучасній Україні: як відомо, до 85% роботи політичного консультанта доводиться на виборчі кампанії. Однак в Україні саме цей ключовий момент має свої характерні

особливості (йдеться про рівень конкуренції в період виборчих кампаній); е, введення єдиного дня для голосування. Це призвело до чіткої дихотомії календарного виборного року на два сезони: весна-осінь. Сезонність проектної роботи зумовила специфіку кадрового рекрутингу на виборні проекти. На ринку, як не дивно, виник дефіцит кваліфікованих кадрів. Синхронізація декількох великих регіональних виборів призводить до утрудненого пошуку професійних кадрів і комплектування ними «команд» і «виборчих штабів» в масштабі країни [2]. Єдиний день виборів також зумовив проблему з мобілізацією партійних ресурсів (перш за все, фінансових і матеріальних); низький рівень конкуренції в період виборчих кампаній сприяє скороченню «виборного» напрямку при розвитку інших, наприклад, партійного будівництва, персонального консалтингу та ін.

Таким чином, функціонування ринку політичного консалтингу в Україні можна охарактеризувати як епоху становлення. Ефективний політичний консалтинг українських політичних акторів саме зовнішніми консалтинговими компаніями свідчать про те, що результативність процесу консультування залежить від готовності політичних лідерів до змін, ініціації і підтримки інновації, яку має забезпечувати спільна команда політичних консультантів і менеджерів. На основі проведеного дослідження, для забезпечення подальшого розвитку політичної консалтингової діяльності в Україні на шляху до демократичного суспільства, слід запровадити такі основні заходи: удосконалення професійного консультантського об'єднання на загальнонаціональному та регіональному рівнях; оптимальне пристосування «ноу-хау» при веденні політичних кампаній та особливостей електорату (наприклад, краудфандинг, кроудсорсинг, фандрейзинг, digital-маркетинг і т.п.); формування системи професійної освіти по підготовці політичних консультантів (насамперед, запровадження професійної освіти у вищих навчальних закладах України); забезпечення вільного доступу до професійної літератури, насамперед зарубіжної; вживання заходів щодо підвищення престижу професії політичного консультанта; підвищення якості консалтингових послуг шляхом залучення фахівців певних галузей науки (політологи, юристи, історики, психологи, соціологи; журналісти і т.д.).

Список використаної літератури:

1. Свирид З. В. Витоки, сутність та основні підходи до визначення політичного консультування на сучасному етапі. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. 2012. Вип. 24. С. 56-61.
2. Юрченко Є. О. Політичне консультування у виборчому процесі: світовий досвід та українська практика. *Вісник Академії адвокатури України*. 2010. № 1(17). С. 12-17.

3. Dziubenko Yu. M. Basic reasons and conditions of authoritarian reverse waves: from theory to practice. *Evropský politický a právní diskurz*. 2015. Svazek 2. 4 vydání. S. 267–270.

Ключові слова: політичний консалтинг (консультування), політичний консультант, професійна політична діяльність, політичний лідер.

Ключевые слова: политический консалтинг (консультирование), политический консультант, профессиональная политическая деятельность, политический лидер.

Key words: political consulting (counseling), political consultant, professional political activity, political leader.

ЗАВГОРОДНЯ ЮЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри політичних теорій, кандидат політичних наук

МОВНЕ ПИТАННЯ ЯК ОБ'ЄКТ ПОЛІТИЧНОГО КОНФЛІКТУ В УКРАЇНІ

Політичні процеси та політичні дії, які сприяють розвитку українського суспільства в напрямку євроінтеграційних бажань суспільства, проходять важкі суперечки та конфлікти. Політичні суб'єкти застосовують ряд заходів один до одного з метою досягнути бажаного результату чи рішення. Суспільна свідомість, щодо політичних процесів має різні уявлення про цінність політичних рішень та дій. Існують різні групи населення, які умовно поділяються за баченням вектору розвитку суспільства та підтримкою різної політичної еліти.

У зв'язку з цим варто відзначити, що політичне протиборство в українському суспільстві має гібридну форму прояву, а проблеми які стають об'єктом суперечок політичних акторів не завжди об'єктивно відображають реальні політичні проблеми та потреби.

Державна українська мова протягом усього періоду незалежності української держави неодноразово ставала об'єктом політичного конфлікту між різновекторними групами населення та їх політичними елітами. Питання щодо цінності та значимості державної української мови не викликає сумнівів, однак маніпуляції з приводу обмеження мов національних меншин чи збільшення/зменшення статусу мов національних меншин створюють умови для дискусії та актуальності даної теми.

Українська мова окрім свого статусу державної української мови має також міжнародне визнання, як одна з наймилозвучніших мов. Однак, це не обмежує маніпуляції щодо її значимості у суспільстві і державі загалом.

У зв'язку зі зміною політичного курсу в країні змінюється відношення до політичного статусу мови в свідомості політичних діячів. У зв'язку з політичними маніпуляціями населення України почали